

Prea Sfințitul Ioachim la ceas aniversar

Protos. Emilian NICA

Prea Sfințitul Ioachim Mareș, Episcopul Hușilor a împlinit anul acesta aleasa vârstă de 75 de ani (1927-2002) și 50 de ani în slujirea Bisericii lui Hristos (1952-2002), ca diacon, preot și arhiereu.

Din anul 1996, Prea Sfinția Sa este Episcop al Episcopiei Hușilor prin reactivarea acestei eparhii, desființată în mod abuziv din anul 1949.

Prea Sfințitul Ioachim s-a născut la 12 martie 1927, în comuna Măgirești, județul Bacău, din părinții Nicolae și Maria Mareș, oameni cu dragoste de Dumnezeu și Biserică, care au sădit în sufletul fiului lor Ioan (pe numele de botez) și a celorlalți trei copii, evlavie și credință în Mântuitorul nostru Iisus Hristos, respectul pentru trecutul istoric și dragostea față de oameni.

După absolvirea școlii primare din satul natal, tânărul Ioan a urmat cursurile Gimnaziului „Petru Rareș” din Miercurea Ciuc și apoi, la dorința părinților săi, pe cele ale Seminarului Teologic „Sf. Gheorghe” din Roman pe care l-a absolvit în anul 1946.

Dorind aprofundarea studiilor teologice, după examenul de admitere a frecventat cursurile Facultății de Teologie din Suceava (unde predau profesori de teologie refugiați de la Facultatea de Teologie din Cernăuți), iar după Reforma învățământului din anul 1948, a fost transferat la Institutul Teologic de grad Universitar din Cluj-Napoca, unde a obținut diploma de Licențiat în Teologie, în anul 1950.

După ce s-a căsătorit cu tânăra Ana, a fost hirotonit diacon la 21 mai 1952 în Catedrala episcopală din Roman, iar la 29 mai același an, a primit hirotonia în preot, în biserica „Sf. Apostoli Petru și Pavel” din Huși, pe seama Parohiei Dămieniști, Protopopiatul Bacău, fiind hirotonit de Prea Sfințitul Teofil Herineanu, pe atunci Episcop al Romanului și Hușilor.

Nimeni nu putea anticipa atunci că peste 44 de ani în aceeași catedrală, unde a fost hirotonit preot, avea să fie instalat Episcop al Hușilor.

Dar până la împlinirea acestei chemări, tânărul Preot Ioan a activat în mai multe parohii și anume: Dămieniști, Tirdeni în Protopopiatul Tirdeni, „Sf. Nicolae” – Moinești și Parohia Leorda din Protopopiatul Moinești, „Sf. Nicolae” din Bacău.

În acest timp a îndeplinit și funcțiile de secretar la Protopopiatul Moinești, președinte al Consistoriului eparhial, iar din anul 1978 până în anul 1985 a fost Vicar-administrativ al Episcopiei Romanului și Hușilor.

Prea Cucernicul Părinte Ioan avea să rămână văduv, în urma trecerii la cele veșnice a soției sale, soție ce i-a fost „un bun sfătuitor și înțelept îndrumător și cel mai sincer și mai sever critic din anii slujirii preotești”, după cum a mărturisit sfinția sa.

Contribuțiile importante aduse de părintele Ioan, în plan spiritual, cultural și administrativ, dar și dragostea jertfelnică pentru Biserica lui Hristos, l-au determinat pe Prea Sfințitul Eftimie, Episcop al Romanului și Hușilor, să îl recomande Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și Prea Fericitului Patriarh Justin, pentru alegerea în treapta de Arhiepiscop-vicar.

Potrivit rânduielilor bisericești, înainte de hirotonia întru arhiepiscop, P.C. Pr. Ioan a îmbrăcat haina „îngerescului chip”, adică a primit tunderea în monahism. Acest eveniment sfânt a avut loc în ctitoria binecredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt de la Mănăstirea Neamț, în seara zilei de 17 octombrie, anul 1985. Având ca naș de călugărie pe Prea Sfințitul Episcop Eftimie, viitorul arhiepiscop a fost călugărit de starețul mănăstirii, Arhimandritul Efrem Chișcariu, primind numele Ioachim, după numele dreptului Ioachim, tatăl Fecioarei Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos.

În cuvântul rostit cu acest prilej, Prea Sfințitul Eftimie a vorbit despre rolul Mănăstirii Neamț – „Ierusalimul Ortodoxiei Românești” – în istoria Bisericii noastre, despre importanța „botezului” monahal primit de Părintele Ioachim, și slujirea sa cu dăruire și jertfelnicie în Sfânta Biserică.

Prea Cuviosul Părinte Ioachim a mărturisit că „va fi călăuzit, fără încetare, de vorturile monahale, iar renumita vatră de cultură și de trăire monahală, va fi pentru Prea Cuviosia Sa „drumar și izvor nesecat de învățătură”.

Ziua de 17 octombrie a acelui an avea să rămână o dată memorabilă pentru viitorul arhiepiscop al Bisericii străbune, dar și pentru istoria Mănăstirii Neamț, care i-a oferit „brațele părintești”.

Spun aceasta, deoarece Prea Sfinția Sa avea să fie înscris în galeria ierarhilor Bisericii noastre, ce au fost tunși în monahism, în multiseculara vatră monahală, Mănăstirea Neamț.

După cum subliniam mai sus, Sinodul permanent, luând în discuție recomandarea Prea Sfințitului Eftimie, a propus Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, alegerea P.C. Pr. Ioan Mares, Vicar-administrativ, în treapta de Arhiepiscop-vicar al Episcopiei Romanului și Hușilor.

Astfel, în sesiunea din 30 septembrie, 1985, Sfântul Sinod, l-a ales în unanimitate, Arhiepiscop-vicar, cu titlul de „Vasluianul”.

Era tradiția, ca la ierarhii titulari cât și vicari de la Roman, să fie hirotoniți la Iași sau la București. Primul care a primit harul arhieriei în Catedrala din Roman a fost Prea Sfințitul Eftimie, hirotonit în 30 ianuarie, anul 1972.

Hirotonia în arhiepiscop a Prea Cuviosului Părinte Ioachim, avea să fie a doua în Catedrala episcopală din Roman cu hramul „Sf. Cuvioasă Parascheva”, ctitoria domnitorului Petru Rareș, în a doua jumătate a secolului al XVI-lea.

Duminică, 24 noiembrie, 1985, noul chemat la înalta treaptă a arhieriei a fost hirotonit de către Înalt Prea Sfințitul Teoctist, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, Prea Sfințitul Episcop Eftimie și Prea Sfințitul Pimen Suceveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor.

Prea Sfințitul Ioachim Vasluiuanul, în cuvântul de la sfârșitul Sfintei Liturghii, a evocat istoria Romanului și a ținutului ce-l înconjoară, cât și trecutul măreț al Episcopiei Romanului, al cărei scaun arhieresc a fost slujit de iluștri episcopi amintind pe: cronicarii Macarie, Eftimie și Azarie, Anastasie Crimca, Dosoftei, Veniamin Costachi și Melchisedec Ștefănescu, unii ajungând mitropoliți ai Moldovei.

„Harul Sfântului Duh, Care a făcut din pescari apostoli, misionari, martiri și sfinți, astăzi, în această Catedrală episcopală, în acest sinod al Moldovei, ca la o nouă Cincizecime – prin rugăciunile și *punerea mâinilor* Înalt Prea Sfinției Voastre și Prea Sfințiilor Voastre – s-a sălășluit peste mine și întru mine și m-a sfințit apostol și arhieru al Mântuitorului nostru Iisus Hristos...”.

„Icoana pe care un arhieru trebuie să o aibă veșnic în fața sa trebuie să fie chipul Mântuitorului Hristos, *Cel sfânt și fără de prihană* (Evrei 7, 26). Acesta îmi este oglinda în care, de acum înainte, îmi voi privi chipul de slujitor al lui Hristos, Marele Arhieru (Evrei 4, 14), de păstor al credincioșilor și de apostol al *Evangheliei păcii*”, spunea printre altele Prea Sfințitul nou hirotonit.

Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist, în acea vreme Mitropolit al Moldovei și Sucevei, cu acest prilej sfânt spunea Prea Sfințitului Ioachim: „Faptul că ați primit sfântul har al arhieriei, în anul aniversării autocefaliei noastre bisericești (1885-1985), o etapă grăitoare a prezenței, activității și rolului Bisericii Ortodoxe Române, în viața poporului nostru și în aria largă a creștinismului, este încă o cheazășie a ajutorului lui Dumnezeu în activitatea care vă așteaptă”.

Din anul 1985 și până în 1996, Prea Sfințitul Arhieru-vicear Ioachim a slujit împreună cu Prea Sfințitul Episcop Eftimie, continuând lucrările începute, adăugându-se altele noi în cuprinsul eparhiei păstorite, lucrări ce au îmbogățit considerabil patrimoniul bisericesc și social.

Însă de-a lungul timpului Biserica Ortodoxă Română a trecut și ea prin încercări, create la nivel național sau internațional, evenimente ce au influențat negativ activitatea și buna organizare a Bisericii.

Mă refer aici la Episcopia Hușilor, care a luat ființă în anul 1598, în vremea Mitropolitului Gheorghe Movilă al Moldovei și a fost desființată abuziv de către regimul comunist totalitar, în februarie 1949.

Înființarea acestei eparhii la sfârșitul secolului al XVI-lea, când domnea în Moldova Ieremia Movilă, iar în Țara Românească făuritorul primei uniri, Mihai Viteazul, era o necesitate de ordin național, bisericesc și misionar, având în vedere faptul că noua Episcopie cuprindea teritoriile la vremea aceea și din stânga Prutului.

Eparhia a avut sediul permanent la Huși, iar biserica „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”, ctitorită de binecredinciosul Ștefan cel Mare și Sfânt, a servit drept Catedrală episcopală în tot timpul existenței eparhiei.

Primul titular a fost Episcopul Ioan, ierarh cu viață profund duhovnicească, canonizat și declarat sfânt de Biserica noastră, urmat în scaun vlădicesc de mulți ierarhi luminați care au făcut istorie și au dus faima Episcopiei Hușilor.

Între aceștia amintim pe marele cărturar Dosoftei (Episcop la Huși între 1658-1660), Episcopul Inochentie (1752-1782), cu 30 de ani de păstorire, între

altele a refăcut din temelie Catedrala „Sf. Apostoli”, grav afectată de un cutremur, apoi jefuită și arsă de tătari și ruși, Episcopul Iacob Stamati (1782-1792), care va ajunge Mitropolitul Moldovei, Episcopul Veniamin Costachi (1792-1796), viitorul Mitropolit al Moldovei, Episcopul Sofronie Miclescu (1826-1851), ajungând și el Mitropolitul Moldovei, Episcopul Melchisedec Ștefănescu a fost locțiitor de episcop la Huși (1860-1864), Patriarhul Nicodim Munteanu, fost Episcop la Huși (1912-1923).

Ultimul episcop al Hușilor, înainte de desființarea abuzivă din 1949 a fost Grigore Leu, care a păstorit nouă ani (1940-1949), fiind al 49-lea ierarh al Episcopiei.

După acest moment trist din viața bisericii (fapte asemănătoare au avut loc și cu alte eparhii din cuprinsul Patriarhiei), teritoriul canonic al Episcopiei Hușilor a fost alipit Episcopiei Romanului.

Am relatat foarte succint câteva aspecte din istoria Episcopiei Hușilor, care prin reînființare primește pe cel de-al 50-lea păstor, în persoana Prea Sfințitului Ioachim Mareș.

O dată cu înlăturarea regimului comunist au avut loc îndreptări ale situațiilor create abuziv, dorindu-se repararea unor fapte ce au dus la schimbări nedorite în organizarea administrativă a Bisericii Ortodoxe Române.

La aproape 400 de ani de la întemeiere și 47 de ani de la desființare, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a propus Adunării Naționale Bisericești reînființarea Episcopiei Hușilor, lucru îndeplinit în ședința din 13-14 februarie, 1996.

Cităm din Actul Sinodal: „Constatând necesitatea restaurării unor drepturi firești de care au fost lipsiți credincioșii și clerul din Mitropolia Moldovei și Bucovinei, prin desființarea abuzivă a istoricei Episcopii a Hușilor, Adunarea Eparhială a Episcopiei Romanului și Hușilor a hotărât, în unanimitate, reactivarea Episcopiei Hușilor și repunerea ei în drepturile firești și canonice”.

Colegiul Electoral Bisericesc, convocat în ziua de 4 iulie 1996 a ales pe Prea Sfințitul Arhiepiscop-vicar Ioachim Mareș al Episcopiei Romanului, care a întrunit majoritatea numărului de voturi, Episcop al Episcopiei Hușilor.

Festivitatea instalării al celui de-al 50-lea episcop în scaunul vlădicesc al Hușilor a avut loc duminică, 15 septembrie 1996, în Catedrala episcopală din municipiul Huși, prin purtarea de grijă a Înalt Prea Sfințitului Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

La Sf. Liturghie săvârșită cu acest prilej, au slujit mai mulți ierarhi ortodocși între care amintim: I.P.S. Mitropolit Daniel al Moldovei și Bucovinei, I.P.S. Mitropolit Petru al Basarabiei, I.P.S. Arhiepiscop Pimen al Sucevei și Rădăuților, P.S. Episcop Eftimie al Romanului, P.S. Episcop Casian al Dunării de Jos, P.S. Episcop Ioan al Harghitei și Covasnei. Au participat: Arhiepiscopul romano-catolic Matiazzo de Padova și delegați din partea Episcopului romano-catolic Petru Gherghel de Iași.

La sfârșitul solemnității de instalare ca Episcop al Hușilor, Prea Sfințitul Ioachim, în cuvântul de mulțumire a spus: „După aproape jumătate de veac de la desființarea acestui scaun vlădicesc, cu o vechime în istorie de patru secole, Hușul și Eparhia respectivă, astăzi poartă haină de sărbătoare prin vindecarea unei răni istorice cu concretizarea prin reactivarea acestei eparhii, de data aceasta

Episcop titular, ales sub insuflarea Duhului Sfânt, de către Colegiul Electoral al B.O.R. În aceste clipe de emoții și har dumnezeiesc, îmi revin în minte cuvintele Sf. Ap. Petru: „Să faceți temeinică chemarea și alegerea voastră, căci făcând aceasta, nu veți greși niciodată” (II Petru 1, 10).

Cuvântul Prea Sfinției Sale a fost bogat în învățături istorice, teologice și de trăire duhovnicească. A fost prezentată istoria episcopiei pe care a cercetat-o în numeroase rânduri ca Arhiepiscop-vicar, și istoria locului unde a fost chemat să slujească ca episcop titular.

În cuvântul de învățătură rostit de I.P.S. Mitropolit Daniel cu prilejul instalării Prea Sfințitului Ioachim a spus: „Ziua de astăzi are o întreită semnificație și o întreită importanță. În primul rând ea este o binecuvântare de la Dumnezeu pentru această sfință și de Dumnezeu păzită Episcopie a Hușilor. În al doilea rând, ceea ce s-a săvârșit astăzi prin întronizarea Prea Sfințitului Ioachim al Hușilor este un act de dreptate și, în al treilea rând, întronizarea de astăzi este creșterea în demnitate a orașului Huși și a ținutului canonic al județului Vaslui, ridicat pe o treaptă mai înaltă de demnitate bisericească...

Binecuvântarea episcopului este binecuvântare deplină... El este capul Bisericii locale, el este icoana Bisericii universale într-un loc dat... Arhipăstorul pe care dumneavoastră, iubii părinți slujitori și credincioși ai Episcopiei Hușilor, îl primiți este, în primul rând, un bun și destoinic păstor duhovnicesc și misionar, cu multă experiență... este un om de cultură, care nu numai că a citit multe cărți, dar a publicat o mulțime de cărți la editura Episcopiei Romanului și Hușilor, și a făcut ca la acea eparhie care îngloba și teritoriul canonic al Hușilor să apară nenumărate lucrări de cultură bisericească, de istorie națională, mai ales de lucrare misionară pentru păstrarea credinței în această parte a țării, sub îndrumarea Prea Sfințitului Eftimie... Ne bucurăm și sperăm ca și în continuare Prea Sfințitul Ioachim să fie un om care promovează cultura ca fiind o laudă adusă lui Dumnezeu atunci când ea este luminată și transfigurată de credință”.

Dacă înainte de alegerea și instalarea Prea Sfinției Sale la Huși, păstorind acest ținut cu multă dăruire și dragoste a organizat aniversarea a 500 de ani (1495-1995) de la înălțarea bisericii „Sf. Ap. Petru și Pavel”, ctitoria voievodului Ștefan cel Mare și Sfânt, după reactivarea eparhiei și instalarea ca episcop, atunci când s-au împlinit 400 de ani de la întemeierea acesteia (1598-1998), Prea Sfințitul Ioachim a ținut ca biserica ștefaniană să îmbrace veșmânt de sărbătoare, prin restaurarea și împodobirea ei cu pictură nouă, fiind resfințită de un sobor de arhiepiscop și preoți, în frunte cu I.P.S. Mitropolit Daniel și I.P.S. Mitropolit Damaskinos al Elveției.

La Huși, Prea Sfințitul Ioachim a organizat noul Centru eparhial, a reactivat Seminarul Teologic „Sf. Ioan Gură de Aur” (înființat în anul 1851) și Școala de Cântăreți bisericești. Pentru întărirea vieții duhovnicești, a reactivat sau înființat noi schituri și mănăstiri având acum un număr de 17 vetre de sihăstrie monahală. Pentru bunul mers al problemelor administrativ-bisericești a înființat un nou protopopiat la Fălciu, iar preoții și credincioșii din cele 301 parohii s-au bucurat mai des de prezența și binecuvântarea Chiriarhului lor. Pentru aceste parohii a înființat o fabrică de lumânări.

Prea Sfinția Sa a sfințit și resfințit biserici, care prin împreună osteneală cu credincioșii aducând bucuria întăririi credinței și dragostei față de Biserica Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În satul natal, Măgirești, Prea Sfinția Sa, atunci când era Arhiepiscop-vicar a refăcut biserica parohiei cu hramul „Nașterea Maicii Domnului” (8 septembrie) și a reamenajat Grădina Eroilor, loc de aducere aminte a jertfei eroilor români căzuți pentru apărarea țării și a sfintei noastre biserici.

A coordonat lucrările de consolidare, construirea acoperișului, pictarea, împodobirea cu mobilier și placarea cu marmură a bisericii „Precista Mare” din Roman, ctitorie a soției lui Alexandru Lăpușneanu, doamna Alexandra, monument istoric în care Prea Sfinția Sa a slujit ca Arhiepiscop-vicar.

Acum în Episcopia Hușilor sunt în construcție 31 de biserici, iar multe alte locuri sfințite așteaptă ridicarea a altor 50 de noi locașuri sfinte. Pentru o mai bună asistență socială, a fost înființat Spitalul eparhial „Sf. Vasile cel Mare”, din Parohia Harșova, comuna Laza, care este întreținut de episcopie.

Tot la Huși, Prea Sfințitul Ioachim a organizat Muzeul eparhial, în care se găsesc numeroase obiecte de artă veche românească, cărți și multe valori ce atestă trecutul istoric al acestui ținut.

A fost construit noul sediu al Administrației eparhiale, au fost refăcute corpurile de chilii și reședința Prea Sfințitului Corneliu Bârlădeanul, care la recomandarea Prea Sfințitului Ioachim, a fost ales și hirotonit Arhiepiscop-vicar al Episcopiei Hușilor, în anul 1999.

Darul cel mai de preț sunt însă moaștele Sfintei Mucenice Chiriachi (sec. III d.Hr.) care ocrotesc catedrala și întreaga episcopie.

Cu osteneala și grija Prea Sfinției Sale au apărut numeroase cărți și publicații ce vin să întregască nevoia de împărtășire din cuvintele de învățătură duhovnicească, teologică și istorică. Între acestea amintim: Monografia Catedralei „Sf. Nicolae” din Bacău; Monografia satului și bisericii parohiale din Măgirești. A contribuit la apariția Îndrumătorului Bisericesc, șase volume din Cronica Episcopiei Romanului și Hușilor și editarea a peste douăzeci de titluri de carte.

A continuat cu apariția Cronicii Episcopiei Hușilor, ajunsă la volumul VII, având un cuprins tematic bogat în studii și articole ce împărtășesc cititorilor file din viața eparhiei, dar și din istoria, cultura și credința creștină.

Lucrarea Domnului Prof. Dr. Dorinel Ichim, „Biserici de lemn din Eparhia Hușilor”, apărută cu binecuvântarea Prea Sfințitului Ioachim, care a semnat și cuvântul înainte, prezintă valorile artei și arhitecturii populare cu caracter religios din ținutul Vasluiului, autorul contribuind la buna cunoaștere a acestui tezaur național. Volumul „Biserici monument istoric din zid” din cuprinsul Episcopiei Hușilor a fost realizat de Prea Sfințitul Ioachim în colaborare cu doamnele Popa Maria și Rotaru Doina, profesoare în municipiul Vaslui.

O lucrare cu totul specială, semnată de Prea Sfinția Sa, este editarea în trei volume a cărții intitulată „Conștiință și slujire preotească”.

Pe prima pagină Prea Sfinția Sa scrie următoarele: „Cu ocazia aniversării vârstei de șaptezeci și cinci de ani de viață și cincizeci de ani de slujire la Altarul Bisericii strămoșești, cu cele mai alese sentimente de prețuire vă oferim aceste pagini de: *Conștiință și slujire preotească*, editată în trei volume”.

Din prefață cităm: „Am considerat necesar ca înainte de apusul zilelor vieții mele, să așez într-un mănunchi editorial o parte din activitatea pe care am desfășurat-o în șaptezeci și cinci ani de viață și cincizeci de ani de slujire preotească, reflectată în special în articole publicate timp de șaptesprezece ani în revistele centrale bisericești și mai ales în cele ale Eparhiei Romanului și Hușilor, precum și în cele din Cronica Episcopiei Hușilor. Sugestiv lucrarea de față este intitulată: *Conștiință și slujire preotească*, care au fost coordonatele de bază în întreaga mea activitate de slujitor al Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos”.

Primul volum cuprinde 4 capitole cu o prefață în care Prea Sfinția Sa prezintă pe scurt viața și activitatea Sa de până acum.

Tematica celor patru capitole din volumul I este: cap. I *La trecutu-ți mare, mare viitor*; cap. II *Aniversări a unor personalități ierarhice*; cap. III *Misiunea și responsabilitatea contemporană a preotului ortodox român*; cap. IV *Din Cupa de Învățătură a Bisericii Ortodoxe*.

În volumul al doilea sunt cuprinse capitolele V, *File de Cronică*, și VI, *Oameni care au fost*; iar volumul al treilea cuprinde capitolele VII, *Monumente ale unității, continuității și spiritualității ortodoxe românești*, și capitolul VIII, *Monumente ale culturii, spritualității și literaturii române*.

Aceste trei volume cuprind pastorale, studii și articole cu privire la învățătura de credință ce reiese din Sf. Scriptură și Scrierile Sf. Părinți, cuvinte de felicitare adresate Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, Înalț Prea Sfințitului Mitropolit Daniel și Prea Sfințitului Episcop Eftimie, articole cu privire la unele personalități istorice, pagini de istorie în scrierile unor ierarhi ai Bisericii noastre și din monografiile unor localități și biserici, un cuvânt ce contribuie la buna păstrare a patrimoniului cultural-național și importanța „Bibliei de la 1688” pentru spiritualitatea, limba, cultura și literatura română.

Dubla aniversare a Prea Sfințitului Ioachim este un moment de atență reflectie la viața și activitatea Sa, fiindcă pe de o parte acest eveniment trebuie cinstit cum se cuvine, mulțumindu-i pentru rodul bogat al darului și harului pe care le-a primit de la Dumnezeu, iar pe de altă parte este un exemplu de lucrare sfântă în „via” Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care este Biserica.

Cu vocație de slujitor, bun chivernisitor al tainelor Bisericii, distins cuvântător și scriitor, iubitor de țară și duhovnicesc părinte, Prea Sfințitul Episcop Ioachim a făcut ceea ce astăzi vedem cu toții, valori nemuritoare de care s-a bucurat trecutul, pe care le apreciază prezentul și din care se va împărtași viitorul.

Sărbătoarea Prea Sfințitului Ioachim este sărbătoarea Episcopiei Hușilor și nu numai, pentru că al 50-lea ei ierarh a reînnotat firul istoric al acestei eparhii, care a primit veșmânt nou, punere în lumină și valoare, prin jertfa și lucrarea păstorului urmat de credincioși.